

Олена Лайко

Якби не він, якби не вона

УДК 82-32
ББК 84-4(4Укр)
Л 12

Художник Тетяна Осіпова

Лайко Олена

Л 12 **Якби не він, якби не вона** / О. Лайко. — Тернопіль : Богдан, 2012. — 208 с.

ISBN 978-966-10-2438-9

У збірці оповідань «Якби не він, якби не вона» тернопільська поетеса та журналіст Олена Лайко намагається розібратися у непростих особистісних темах на кшталт «любить — не любить», «чому не я», «куди зникають почуття» та багатьох інших. Однак марно шукати у цій книжці конкретні відповіді чи поради, бо, прочитавши історії, в яких Він і Вона зустрічаються, закохуються, дружать чи розлучаються, запитань стає все більше. Але через це і ще цікавіше!

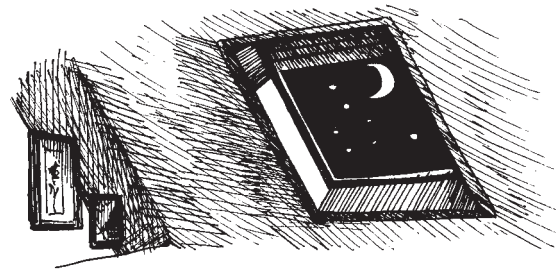
Для широкого кола читачів.

УДК 82-32
ББК 84-4(4Укр)

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

ISBN 978-966-10-2438-9

© Лайко О. С. 2012
© Навчальна книга — Богдан,
майнові права, 2012

Цінуєш, коли втрачаєш

Андрій прокинувся, коли за вікном було ще зовсім сіро. «І що ж це тобі, чоловіче, спати не дає? Докори сумління?» — звернувся він сам до себе подумки і глянув на сусідню подушку, де мирно тулилась русоволоса голівка. «Як же звати це чудо?» — знову запитав себе Андрій, силкуючись відновити в пам'яті деталі вчорашнього вечора. «А що, — продовжував він розпочату із собою розмову, ніби відповідаючи на чийсь репліку, — що мені — молодому і неодруженому? Можна собі дозволити легкий флірт і чашечку кави з усіма наслідками, що з неї випливають?».

«Наслідки» в цей час мирно перевернулись на інший бік, чим перервали його вельми продуктивні думки. Андрій вислизнув з-під ковдри і тихенько пішов на кухню.

Незважаючи на наявність усієї можливої побутової техніки, починаючи від тостера з мікрохвильовкою

і завершуючи посудомийною машиною, відразу було видно, що це кухня холостяка. Хоча посуд і регулярно мився, але відчувалося, що господині в цьому помешканні немає. Холодильник теж не тишив своїм вмістом: йогурти, сосиски, яйця, майонез, багато пива, — ось і весь асортимент. Будучи директором приватної фірми, Андрій міг собі дозволити не економити, але, заходячи до супермаркету, завжди зупиняв себе фразою «Для чого щось накуповувати — скільки мені одному потрібно?». Хатня робітниця кілька разів поривалася наварити борщу, але Андрій ніколи не приходив на обід додому, тому їй врешті-решт самій набридла така ініціатива.

«Якби Настя побачила всі ці модні кухонні штуки, ото б тишилася...», — чомусь подумав Андрій, але одразу поспішив заховати цю думку кудись подальше: для чого згадувати те, що неможливо повернути?

Андрій з Настею розлучилися три роки тому. Їхнє сімейне життя в основному припало на період, коли його фірма тільки починалась. За той час довелося пережити все — і безгрошів'я, і постійні пошуки квартири для винаймання, і проблеми з паперами та боргами. А потім, коли побут, разом із прибутками фірми, потроху почав налагоджуватись, Андрія потягнуло на «подвиги»: ресторани, компанії, дівчата. Настя терпіла, чекала його вечорами і навіть особливих скандалів не влаштовувала — просто ображалась і плакала, а він вранці не знав, що сказати у своє виправдання. Так ці образи і накопичувались, наче снігова куля. А коли Настя на день швидше повернулася з відрядження і застала в їхній квартирі чергову Андрієву пасію, то від-

разу переїхала до батьків і подала на розлучення. «Теж мені — звільнила територію. Ну й нехай, — сердито говорив собі Андрій, — і розлучимось!»

Відгоді все закрутилося ще більше: вечори стали постійно вільними, як і він сам — вільний від жодних зобов'язань і обіцянок. Фірма його розвивалась, грошей на все вистачало — і на нову квартиру, і на ремонт, і на машину, і на поїздки на лижі в Альпи та на дайвінг до Єгипту. А от з дівчатами йому не щастило: знайомився, спілкувався, але стосунки тривали кілька днів, максимум тижнів, і більше він не міг. Можливо, ще не трапилась йому та «особлива» жінка, яку б він зміг покохати, а може, усіх десь підсвідомо порівнював із Настею. І жодна з його нових знайомих не витримувала такої конкуренції...

До речі, свою колишню дружину він після розлучення майже не бачив. За ці три роки вони перетнулися буквально кілька разів на вулиці, вітаючись похапцем, — Настя, не сповільнюючи кроків, бігла у своїх справах. Номер мобільного вона змінила. Андрій кілька разів намагався зателефонувати їй на роботу, але їхні розмови тривали не більше хвилини — Настя посилалася на термінові справи і швидко клала слухавку...

Андрій зварив каву і підсмажив тости. Їсти самому не хотілося, але ще меншим було бажання будити те безіменне «чудо» у спальні, тому він почав просто дивитися через вікно на осінні дерева. «Це Настя любила таку осінь, а особливо, коли листя жовтими купами лежить на асфальті й можна гуляти парком, загрибаючи його ногами», — знову заліз у його голову непроханий

в гості до нас обіцялася приїхати — поняньчитися з племінницею».

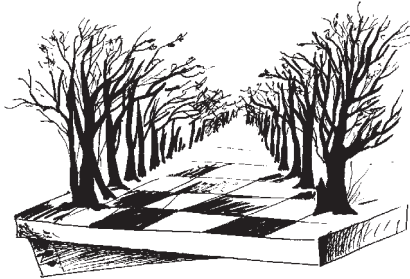
Віта посміхнулася. Аж тут помітила Людочку, яка вибігла з дверей центрального входу до інституту. Донька побачила її заплакану і розхвилювалася.

— Мамо, що ти тут робиш, що сталося? Ти плачеш? У тебе все нормально?

— Не звертай уваги, це просто емоції. А як ти, донечко?

— Привітай мене, я — студентка! До речі, тут можна іспанську вчити, я бачила оголошення про курси. Обов'язково запишуся! Я ж хочу до вас приїздити, а може, і свій україно-іспанський бізнес влаштуємо?

Вікторія сміялася і плакала водночас, раптом відчувши, що після тривалих років відчаю і страшного напруження всіх сил їй стає легше дихати, і тепле повітря, насичене запахами літа, наче тоді, у перший день перебування в Мадриді, сповнює кожен клітинку її тіла щастям і надією на краще....

Кохання не запізнюється, а просто затримується в дорозі

Марина Сергіївна повільно брела темним зимовим парком. Вона допізна сиділа в перукарні, намагаючись кардинально змінити зачіску і колір волосся. Падав сніг, і жінці було дуже незвично відчувати, як крижані кристалики сніжинок торкаються шиї, — своє довге волосся вона сьогодні рішуче обрізала. Наявність снігу за коміром чомусь викликала в неї відчуття ностальгії за дитинством, першим коханням та чимось тим шалено-безглуздим, що примушувало її однокласників з появою першого снігу без курток чи шапок вибігати на перерві на шкільне подвір'я, щоб пограти в сніжки. До речі, саме цим займаються тепер і її учні, за якими вона часто з легким смутком спостерігає з вікна свого кабінету...

Школа давно стала єдиним змістом її життя, а вихованці замінили власних дітей. У свої сорок два Марина Сергіївна втратила надію, що вони в неї колись таки будуть. Викладаючи англійську мову, вона взяла собі щось від цієї культури — стриманість, елегантність,

програмою: молода знайшлася (вона й справді сиділа в машині у дворі сусіднього будинку, і десь через двадцять хвилин після «викрадення» Надя сама пішла до нареченого на переговори, випросивши в нього за молоду дві пляшки шампанського і пляшку мартіні). Лілі таки довелося разом із Майклом пити штрафну за те, що вони не вгледіли нареченої. Потім були ще конкурси, танці, морозиво з кавою і все, що буває на весіллях, коли забава вже підходить до логічного завершення...

Додому, тобто до квартири батьків нареченої, дісталися аж під ранок. Молоді окупували Галинчину кімнату, Лілі постелили у вітальні, а Майкл пішов ночувати до Вадимових батьків. Втоплена подіяма довгого і бурхливого дня, дівчина швидко заснула, і снились їй сині Вадимові очі, дотик його губ і впевнені ніжні обійми...

«І тільки небо тебе поманить синім помахом її крила», — завершував свої роздуми про пташку ультрамаринового кольору Андрій Макаревич. А Лілі чула у вухах не його голос, а Вадимів, який співав цю пісню на лоджії Галинчиної квартири, а зараз зникав із її життя, як той самий нереальний, вигаданий, казковий синій птах. Дівчині раптом страшенно захотілося вискочити з машини, взяти квиток на поїзд і ще раз побачити Вадима, поговорити, обняти, відкинувши всі доводи тверезого глузду і совісті.

— Ми їдемо кудись чи так і будемо сидіти? — запитав її веселий молодий голос.

— Звичайно, їдемо, — сумно посміхнулася Лілія, — наздоганяти птаха удачі.

— А якась конкретна адреса в нього є?

Таксист повернувся до дівчини і подивився на неї такими добрими очима, що їй чомусь стало навіть трохи легше.

— Ви маєте рацію, — сказала вона, — відвезіть мене краще додому.

Водій знову глянув на неї, і Лілія помітила, що очі в нього сині-сині, того самого кольору ультрамарин, про який щойно доступно і переконливо все пояснив Андрій Макаревич.

Зміст

Цінуєш, коли втрачаєш.....	3
«Я обов'язково повернуся до тебе».....	9
Бабуся — це покликання чи стан душі?	14
«Будь щасливим із нею».....	19
Усе на світі відносно, або Уривки із щоденника закоханої жінки	25
Каліфорнійська дієта	29
«Де ти була, Надю?»	35
«Вибач за зіпсований день народження»	45
Життя тільки починається	56
«Залиш у спокої мого чоловіка!..».....	64
Один зимовий день — дві жінки, два життя.....	69
Зустріч, яка не відбулася.....	78
Іронія долі, або Один передноворічний день із життя жінки.....	83
Потенційні ймовірності життя.....	89
Любов під перестук коліс	101
Мама і її дочки.....	106
Кохання не запізнюється, а просто затримується в дорозі	117
Недосяжна мрія тривалістю двадцять років.....	122

Що можуть вартувати повороти долі	127
Порвала записку, як усе минуло	131
Кожен має право на друга	136
Різдвяний подарунок долі	141
Курортно-поїздний роман.....	147
Сімейні таємниці про бабусине кохання	157
Снігуроньками не народжуються... ..	163
Що на роду написано, від того не втечеш	171
Чужа на власному весіллі.....	176
Чим склеїти розбите серце	182
Як зорі кохання сяють на День Валентина	188
Перо синього птаха.....	193

Літературно-художнє видання

ЛАЙКО Олена Сергіївна

ЯКБИ НЕ ВІН, ЯКБИ НЕ ВОНА

Оповідання

Головний редактор *Богдан Будний*

Редактор *Донара Пендзей*

Обкладинка *Володимира Басалиги*

Художник *Тетяна Осінова*

Комп'ютерна верстка *Галини Кузів*

Підписано до друку 06.04.2012. Формат 70х92/32.

Папір офсетний. Гарнітура Galleon.

Умовн. друк. арк. 7,76. Умовн. фарбо-відб. 7,76.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців

ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, просп. С. Бандери, 34а,

м. Тернопіль, 46002

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008

тел./факс (0352) 52-19-66; 52-06-07; 52-05-48

E-mail: office@bohdan-books.com

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-2438-9

